Helsingborg 27 Oktober 1892.

137-1

Högvälborne Grefve Walther von Hallwyl.

Redan innan jag lemnade Stockholm hade jag skrifvit till grefven, men fann så rättare vänta dermed till dess grefve Hallwyl haft godheten tala med min regementschef och med excellensen Lewenhaupt.
Jag erhöll så i förgår bref från fröken Adelsköld innehållande, att grefven fått kännedom om, att hon brefvexlat med mig, och fastän jag väl inser, att grefven härigenom ej skall bättre bedöma mig, så är jag dock tacksam deröfver, ty det har från första stund plågat mig, att ej kunna öppet vända mig till Eder, och denna sak hade jag aldrig ansett mig med heder kunna säga Eder herr grefve.
Då jag nu lyckats erhålla tillstånd af Eder af mig så innerligen älskade

dotter, att lägga vårt öde öppet och upp=
riktigt i Eder händer, tror jag och
att grefven skall med någon mildhet
erkänna, att de förhållanden, hvaruti
jag genast från första ögonblicket kom
till Eder, voro svåra och för mig nästan
omöjliga att lösa. Jag ber grefven ej
tro, att jag icke sökt handla med
djupaste allvar och gaf från första
stund mitt förtroende till min fa=
der och excellensen Lewenhaupt, men
ett oblidt öde synes hafva följt allt,
genom att vi ej från första stund vän=
de oss till Eder, hvarefter jag med
tacksamhet mot Eder dock fått lära
den längre eller kortare pröfvotid
Grefven satt ut, för att pröfva allva=
ret af våra känslor.

Då jag i våras första gången vågade
till grefvens dotter yttra mig öfver
detta ämne, var det, då fröken
Hallwyl snart derefter skulle lemna
Stockholm, min tanke, att intet

kunnat hinna afgöras och jag trodde ej,
att hon ännu kunde hafva vunnit full
klarhet med afseende på allvaret af det
tycke hon fattat och jag hade i det ögon-
blicket själf så ytterst ringa hopp, att
hon skulle hålla af mig. De få dagar,
som återstodo, gåfvo häruti klarhet, men
äfven hela vidden af den motvilja gref-
ven fattat mot mig och nu hörde jag
för första gången att, hvad som till
min nackdel sagts. Dessa yttranden,
grefve Hallwyl, gjorde mig mycken smärta,
då jag ej egde den mest aflägsna tanke
på att någon, som kände mig, kunde vilja
stå för sanningen deraf och jag anhöll
då hos Eder dotter, att hon ville låta mig
öppet få tala med Eder och vederlägga
dessa rykten. Jag vände mig till ex-
cellensen derom haupt, som fullt kän-
ner mig och de personer med hvilka
jag dagligen umgicks, men han bara
skrattade åt alla de beskyllningar,
som mot mig framkastats, och sade mig

att jag väl kunde förstå, att så skulle blifva fallet, när det gälde ett rikt parti och då Eder dotter syntes till den grad intagen af öfver dei [illegible] öfver alla de hinder, som hon trodde skulle blifva satta upp, om jag vände mig till grefven, så ansåg jag mig handla orätt emot fröken Hallwyl, då hon önskade, att vi skulle vänta till nu kommande vinter.
Få dagar derefter lemnade grefvens dotter Stockholm och jag blef qvar i den farliga situationen, att ega hennes genkärlek och medvetem om de åsigter hennes föräldrar fattat, utan att ega tillstånd vända mig till dem. Jag kände hela tyngden af det skefva i denna ställning och har detta halfår ideligen deraf plågats. Detta var och blef ett fel och jag förmådde ej rätta detsamma. Min far, till hvilken jag från första stund anförtrodde mig, sade detsamma om de beskyllningar, som framkastats mot mig, som ex=

allensam derom haft förut sagt mig, men
han bad mig, väl insende redan då de
svårigheter, som skulle följa af, att jag
ej fått tillfälle tala med grefven, in-
nan fröken Hallwyl lemnade Stockholm,
att på något sätt söka erhålla till-
stånd härtill, men skref ock, "den
goda flickans önskan är din lag". Jag
bad då fröken Adelsköld härom tillskrif-
va grefvens dotter, men detta ledde åter
in på, att vi kommit att brefvexla och
jag har hela tiden haft full klarhet,
om det felaktiga deruti och känner mig,
huru tungt och svårt det kännes hädan-
efter ej få höra något, dock så tack-
sam att först och främst hafva fått
tala med grefven och att vi ej lefva
under dubbelhet och jag är så nöjd
veta Eder dotter nu vända sig till
grefven, fri från hvarje skäl till att
hemlighålla något.
Då jag talat med grefve Hallwyl skref jag
ock att något meddelande mellan frö-
ken Adelsköld och mig numera ej borde

ega rum, ty jag insåg väl, att grefven
önskade, att Eder dotter om utan
hvarje underrättelse från mig måtte
få öfverväga allt med allvar.
Med afseende på alla de skäl grefve
Hallwyl till mig angaf såsom orsak
till Eder afvoghet mot att gifva sam-
tycke, vågar jag med handen på
hjertat säga, att jag tror mig ej haf-
va begått fel, som kunna i någon
mån läggas mig så till last, att jag
ej skulle ega rättighet tänka mig
lifvet fyllt af lycka och kärlek,
utan i stället skulle behöfva börja
detsamma med ett så svårt sår, att
all glädje och djupare intresse sedan
vore borta.
Med hopp om att Grefve von Hallwyl
nu må hafva godheten skaffa un-
derrättelser om mig från personer,
som verkligen känna till mig, läg-
ger jag sedan mitt öde i Eder hand

under den djupa önskan, att ni ej för hårdt må fördöma allt, ty mycket har jag detta halfår genomgått och lidit och det är ej lätt lefva afskild från hvarje beröring, då hela ens sinne är så djupt och allvarligt berördt, som mitt nu så länge varit. Jag vågar bedja grefven om min vördnad för grefvinnan och skulle vara så tacksam, om jag äfven finge framföra en helsning till eder dotter.

Med djupaste vördnad och högaktning
ödmjukligen
Wilhelm von Beijer